

Arrest

nr. 227 389 van 11 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. BRAUN, loco advocaat D. ANDRIEN, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 maart 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op 5 maart 2019 wordt hij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. Op 9 april 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een moslim te zijn van Koerdische origine. U bent afkomstig uit Suleimaniya, Koerdische Autonome Regio, (KAR), Irak. In 1991, u was toen 3 à 4 jaar oud, zou u met uw ouders en vele andere Koerden uit de regio Irak ontvlucht zijn uit vrees voor nakende aanvallen van Saddam Hussein. Jullie vluchtten richting Iran maar aan de grens raakten u en uw moeder gescheiden van uw vader. U vestigde zich met uw moeder in Senendaj (Iran) en jullie vernamen in de daaropvolgende jaren niets meer van uw vader. Jullie vermoedden dat uw vader om het leven was gekomen. U en uw moeder werden ingeschreven bij de Ettela'at (Inlichtingendienst) en verkregen op die manier verblijfsdocumenten waarmee jullie legaal in Iran konden verblijven. Uw moeder hertrouwde uiteindelijk met de Iraanse [H.S.], een voormalig lid van de Koerdische Democratische Partij (KDPI), en kon vervolgens, op basis van haar huwelijk, de Iraanse nationaliteit verkrijgen. U werkte in Iran af en toe samen met uw stiefvader en u verdiende hiermee wat zakgeld. Uw stiefvader vroeg u echter meermaals waarom u niet naar Irak terugging, bij de familie van uw vader en / of om navraag te doen of uw vader nog leefde.

In 2008 of 2009 besloot u uiteindelijk naar Irak terug te keren om te zien of uw vader nog leefde. U reisde naar Suleimaniya en via uw vriend [F.], die bij de gemeente ging informeren, vernam u dat uw vader nog leefde en kon u hem opsporen. Bleek dat uw vader, eveneens in de veronderstelling dat u en uw moeder tijdens jullie vlucht in 1991 om het leven waren gekomen, in Irak ook hertrouwd was en nog steeds in Suleimaniya woonde. Nadat u uw vader terugvond ging u bij hem wonen. Na een aantal weken merkte u echter dat uw stiefmoeder hiermee niet opgezet was. Om problemen tussen hen beiden te vermijden, ging u vervolgens bij uw vriend [F.] wonen. Nadat hij een job voor u vond in een bakkerij, huurde u een kamer in een hotel. U verbleef de daaropvolgende periode, tot uw vertrek uit Irak in maart 2011, afwisselend bij vrienden en op hotel in Suleimaniya.

In november 2010 zou u, tijdens uw werk in de bakkerij, door de Asayesh (Koerdische veiligheidsdiensten) zijn opgepakt en meegenomen. U werd naar een voor u onbekende plaats gebracht waar u vervolgens gedurende 4 maanden zat opgesloten. Tijdens uw detentie werd u ondervraagd en kreeg u te horen dat u ervan verdacht werd voor de Ettela'at te werken. Er zou klacht tegen u zijn ingediend door de Komalah partij in Iran. Toen u nog in Iran verbleef had u af en toe contact met een aantal neven van uw stiefvader en buurjongens. Tijdens uw detentie vernam u dat men foto's van u, in het gezelschap van deze andere jongeren, had gezien. Bleek dat een deel van de neven van uw stiefvader lid was van de Ettela'at terwijl een ander deel banden had met de Komalah. U vernam dit alles pas na tijdens uw detentie. Gezien uw contacten met deze jongeren werd u door de Komalah beschuldigd van spionage en samenwerking met Ettela'at. U ontkende elke betrokkenheid en probeerde uit te leggen hoe u indertijd in Iran was beland en waarom u thans opnieuw in Irak verbleef, maar u werd niet geloofd. U zou vervolgens ook zwaar mishandeld zijn.

Na een viertal maanden, waarin men niets bezwarends tegen u kon vinden, zou u een document hebben moeten ondertekenen waarin u aangaf geen activiteiten te hebben gehad of te zullen hebben waarna u naar een afgelegen plaats werd gebracht en werd vrijgelaten. U contacteerde uw vriend [F.] die u naar het ziekenhuis bracht voor verzorging. Vervolgens hervatte u uw werk in de bakkerij. Na uw vrijlating bleef men u echter in de gaten houden en u zou tevens nog een aantal keer zijn bedreigd. In totaal zou u vier dreigbrieven ontvangen hebben – twee op uw werk, één bij uw vader en één bij [F.] -, allen afkomstig van Komalah. Ze dreigden er herhaaldelijk mee u te ontvoeren, vermoorden omwille van uw (vermeende) collaboratie met Ettela'at. Medio maart 2011 zou er vervolgens een ontploffing hebben plaatsgevonden in de bakkerij waar u werkte. U was op dat moment niet aanwezig maar één van uw collega's, Hawre, kwam hierbij om het leven. U vermoedde dat Komalah achter de aanslag zat en besloot Irak te verlaten. U bleef nog een drietal dagen bij [F.] en werd in die periode gebeld door een collega die u liet weten dat Asayesh naar u was komen vragen daar u werd verdacht van de aanslag tegen de bakkerij.

U verliet uiteindelijk Irak en keerde terug naar Iran. Daar verbleef u opnieuw een aantal maanden bij uw moeder maar omwille van problemen met haar echtgenoot die u daar niet meer wilde, besloot u te vertrekken. U had immers ook geen verblijfsstatus om u elders in Iran te vestigen. U verliet Iran uiteindelijk en reisde via Turkije, Griekenland en Italië naar Zwitserland waar u op 8 november 2012 een verzoek om internationale bescherming indiende. In 2017 kreeg u een weigeringsbeslissing in Zwitserland waarna u op 2/8/2017 verderreisde naar Duitsland. Diezelfde dag verzocht u in Duitsland om internationale bescherming. In het kader van de Dublinakkoorden werd u naar Zwitserland teruggeleid. U verbleef er één dag en reisde vervolgens via Frankrijk naar België. U verzocht hier op 13

maart 2018 om internationale bescherming in België. Uw moeder en stiefvader zijn ondertussen gescheiden. Uw moeder woont thans alleen met uw stiefzussen in Iran.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer : een kopie van uw Iraakse identiteitskaart, een kopie van u Iraaks nationaliteitsbewijs, een kopie van uw moeder haar Iraakse identiteitskaart, een kopie van uw moeder haar Iraaks nationaliteitsbewijs, een kopie van de Iraanse verblijfskaart op naam van uw moeder, een kopie van de Iraanse identiteitskaart (Shenasnameh) van uw moeder, een foto van een brand en een kopie van een medisch attest, d.d. 6 november 2016, opgemaakt in Fribourg (Zwitserland).

Na uw gehoor stuurde uw raadsman op 18 maart 2019 via mail een videofragment door dat u nog aan uw dossier wilde toevoegen. Uw raadsman werd er op gewezen dat het toegevoegde videofragment op deze manier niet kon bekeken worden. Bijkomend werd uw raadsman erop gewezen dat u dit filmpje op een drager kon zetten en aan het CGVS kon overhandigen. U noch uw raadsman heeft hier enig gevolg aan gegeven. Op 2 april 2019 stuurde uw raadsman via mail bijkomend nog een document door om aan uw dossier toe te voegen. Dit document bleek moeilijk leesbaar om door een tolk te worden vertaald. Hierop werd uw raadsman via mail gecontacteerd met de vraag een duidelijkere versie van dit document aan het CGVS te bezorgen. Opnieuw werd door u noch uw raadsman enig gevolg gegeven aan deze vraag.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

U haalde weliswaar meermaals aan problemen te hebben met uw geheugen (zie CGVS p. 28 en 33), doch u beperkte zich hier tot het uiten van loutere beweringen. U legde geen documenten neer die deze beweringen konden staven. In uw administratief dossier bevindt zich wel een document waaruit blijkt dat u voorheen depressief was en kampte met posttraumatische stress. Over geheugenproblemen wordt in de dit document echter niet gesproken. Bovendien dateert dit document reeds van november 2016, tijdens uw verblijf in Zwitserland. U legde geen andere stukken neer waaruit blijkt dat u actueel geheugenproblemen heeft. U werd bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bovendien uitdrukkelijk gevraagd of u actueel in België in behandeling bent bij een arts en / of bepaalde medicatie neemt. Op beide vragen antwoordde u ontkennend (zie CGVS p. 2). U voorts nog gevraagd naar medische stukken die uw geheugenproblemen kunnen aantonen, stelde u dat u hiertoe niet de mogelijkheid heeft. De dokters die langskomen in het opvangcentrum zouden enkel paracetamol of zo voorschrijven (zie CGVS p. 33). Ook dit betreffen opnieuw loutere beweringen die niet gestaafd worden. U toont aldus geenszins aan dat u daadwerkelijk geheugenproblemen heeft waardoor u actueel niet in staat zou zijn op een coherente manier uw relaas uiteen te zetten.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u het grootste deel van uw leven in Iran heeft gewoond. U blijkt echter over de Iraakse nationaliteit te beschikken. Uw beweerde nood aan internationale bescherming dient in het kader van uw verzoek te worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan u de nationaliteit bezit, i.c. Irak.

U verklaarde Irak te hebben verlaten uit vrees voor uw leven en dit nadat u er door de veiligheidsdiensten werd opgepakt, opgesloten en mishandeld daar Komalah Iran een klacht tegen u indiende op verdenking van samenwerking met de Ettela'at. Dient echter te worden opgemerkt dat er in uw hoofdte geenszins kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit wat volgt blijkt immers duidelijk dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en vluchtmotieven.

Zo dient allereerst te worden gewezen op een aantal flagrante ongerijmdheden tussen uw opeenvolgende verklaringen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u in de zomer

van 2010 door Asayesh werd opgepakt en vervolgens gedurende een zestal maanden – u werd vrijgelaten in november 2010 – werd vastgehouden. U verduidelijkt hierbij tevens dat u ergens in Suleimaniya werd vastgehouden (zie Vragenlijst CGVS p. 1). Tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal (CGVS) stelde u echter dat u pas in november 2010 werd opgepakt. Dat het hier geen vergissing betrof, blijkt uit het feit dat u hierbij nog preciseerde dat uw arrestatie plaatsvond op het einde van het jaar. U haalde verder nog aan dat uw arrestatie een viertal maanden duurde. U hier bijkomend nog gevraagd of u in Suleimaniya zat opgesloten, antwoordde u formeel niet te weten waar u werd vastgehouden (zie CGVS p. 21, 24 en 25). Na uw vrijlating zou u vervolgens nog een aantal bedreigingen ontvangen hebben. Opnieuw bleken uw verklaringen hieromtrent niet éénsluitend. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u nog twee dreigbrieven ontving in de bakkerij waar u werkte. De eerste brief zou u in januari 2011 ontvangen hebben en een maand later zou u de tweede brief ontvangen hebben. Wat de inhoud van de brieven betreft, stelde u dat ermee gedreigd werd u op te pakken en te doden. Bij de tweede brief werd tevens een kogel toegevoegd (zie Vragenlijst CGVS p. 3). Bij het CGVS had u het dan weer over vier dreigbrieven die u zou ontvangen hebben. Twee zouden zijn achtergelaten in de bakkerij waar u werkte. De twee andere brieven werden bij uw vriend Faredoun en bij uw vader achtergelaten. In tegenstelling tot uw eerdere verklaringen, beweerde u thans dat u de laatste brief eind januari / begin februari 2011 ontving. Van wanneer de eerste dreigbrief dateerde, kon u dan weer niet zeggen. Over de inhoud van de brieven stelde u dan weer dat deze telkens gelijkaardig was. U preciseerde hierbij “het ging over ontvoeren, vermoorden en zo”. Op geen enkel moment haalde u bij het CGVS aan dat ook een kogel in één van de omslagen werd toegevoegd (zie CGVS p. 28, 29 en 31). Waar u voorts bij de DVZ verklaarde dat u na uw vrijlating klacht ging indienen bij de politie (zie Vragenlijst CGVS p. 3), ontkende u dit ten stelligste bij het CGVS. U toen de vraag gesteld of u ooit bij de politie ging, stelde u bovendien uitdrukkelijk dat u dit niet durfde en u vroeg zich zelfs luidop af waarom u dit zou doen (zie CGVS p. 27). Na uw vrijlating zou de bakkerij waar u werkte zijn afgebrand. Dienaangaande beweerde u bij de DVZ geen idee te hebben hoe dit gebeurde maar u uitte het vermoeden dat Komalah de zaak in brand stak (zie Vragenlijst CGVS p. 3). Bij het CGVS verklaarde u dan weer dat er brand uitbrak in de bakkerij en dit tengevolge een explosie. U haalde hierbij voorts ook aan dat er, gezien de videoboodschap die u later ontving, geen twijfel bestaat over de betrokkenheid van Komalah bij deze aanslag (zie CGVS p. 30). Tot slot verklaarde u bij het CGVS nog dat u, voor uw vertrek uit Irak, door een voormalige collega van de bakkerij, werd opgebeld met de boodschap dat Asayesh naar u was komen vragen daar ze u ervan verdenken achter de aanslag te zitten (zie CGVS p. 31 en 32). Hierover repte u dan weer met geen woord bij de DVZ. Bovenstaande discrepanties raken allen aan de kern van uw relaas. Het spreekt dan ook voor zich dat uw onvermogen aangaande deze essentiële elementen coherente en éénduidige verklaringen af te leggen, in ernstige mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Opmerkelijk is voorts het feit dat u van geen van de door u aangehaalde feiten enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs kan voorleggen. U verklaarde nochtans dat uw verdwijning (arrestatie) in Irak in de krant werd gepubliceerd – u bleek hier evenwel niet eens te weten in welke krant over uw verdwijning werd gesproken -, u ging na uw vrijlating naar het ziekenhuis waar een ‘bonnetje’ werd ondertekend en uw vriend [F.] deed aangifte van uw verdwijning (zie CGVS p. 26 en 27). Dat u desondanks geen enkel stuk kan voorleggen waaruit uw maandenlange verdwijning blijkt, is dan ook niet aannemelijk. De dreigbrieven die u zou ontvangen hebben, werden vernield bij de brand in de bakkerij, zo liet u uitschijnen (zie CGVS p. 29). Hierboven werd reeds duidelijk aangetoond dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent. Dat u een foto voorlegde van een brand, kan hier ook geen ander licht op werpen. Op geen enkele manier kan uit deze foto immers worden afgeleid waar en wanneer deze plaatsvond. Evenmin blijkt uit deze foto wat de oorzaak van deze brand was. Hierboven werd voorts reeds opgemerkt dat uw raadsman na uw gehoor nog bijkomende stukken via mail naar het CGVS doorstuurde, i.c. een videofragment en een niet vertaald document. Ondanks de vraag om het videofragment op een USB-stick te zetten en de opmerking dat het document te onduidelijk was om te kunnen worden vertaald, werd hier door u noch uw raadsman verder enig gevolg aan gegeven. U noch uw raadsman verduidelikten evenmin waarover het videofragment en het document handelen noch werd aangegeven wat u met deze stukken meent te kunnen aantonen. Het mag duidelijk zijn dat ook deze stukken niet kunnen weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs. Uw onvermogen enig overtuigend stavingsstuk voor te leggen, haalt bijkomend de geloofwaardigheid van uw relaas onderuit.

Ook volgende bevindingen maken dat ten eerste vragen kunnen worden gesteld bij de waarachtigheid van uw relaas.

U voegde ter staving van uw relaas een kopie van uw Iraakse identiteitskaart alsook een kopie van uw Iraaks nationaliteitsbewijs toe. U verklaarde dat de originelen van uw documenten in Zwitserland liggen (zie CGVS p. 15). Nog volgens uw verklaringen gaat hier om documenten die u indertijd, in 2009 of 2010, in KAR verkreeg voor uw definitieve vertrek. Uit uw verklaringen blijkt ook dat u persoonlijk deze documenten ging aanvragen en afhalen (zie CGVS p. 15). Uit een vertaling van uw documenten blijkt echter dat beide stukken werden uitgereikt op 3/9/2012 (zie vertaling tolk, CGVS p. 16). U verklaarde dat u voordien reeds in het bezit was van een Iraaks nationaliteitsbewijs. U zou één verkregen hebben na uw geboorte in 1987 en één in 1991, toen u 3 à 4 jaar oud was, voor uw vertrek naar Iran. U bevestigde dat u inderdaad in totaal drie nationaliteitsbewijzen heeft gehad (zie CGVS p. 16 en 17). Bij de vertaling van de kopie van uw nationaliteitsbewijs bleek echter dat uw vorige nationaliteitsbewijs dateert van 2005 (zie vertaling tolk, CGVS p. 16). U hierop gewezen en gevraagd naar enige verduidelijking, gelet op het feit dat u, overeenkomstig uw verklaringen, toen in Iran woonde, kon u dit niet uitklaren. U haalde aan dat het niet kan en poogde tevergeefs deze vaststelling te vergoelijken (zie CGVS p. 17). U wees er nog op dat het niet mogelijk is dat uw documenten dateren van 2012 aangezien u in 2012 in Zwitserland was en u voegde er nog aan toe dat uw vingerafdrukken die in Zwitserland werden genomen kunnen gecheckt worden (zie CGVS p. 17). Uit uw administratief dossier blijkt echter dat u sinds 7/11/2012 in Zwitserland verbleef. Zoals reeds opgemerkt, blijkt uit de vertaling van de door u voorgelegde kopieën van uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs dat deze op 3/9/2012 werden uitgereikt. Er wordt niet ontkend dat u in 2012 in Zwitserland was, doch gezien uw documenten twee maanden voor uw aankomst in Zwitserland werden uitgereikt, is het geenszins uitgesloten dat u in september 2012 nog steeds in Irak verbleef. U volhardt dat u Irak in 2011 verliet en haalt uiteindelijk aan dat u na uw vertrek uit Irak in 2011 naar Iran reisde, u was toen in het bezit van uw originele identiteitsdocumenten. U zou uw originele stukken bij uw moeder hebben achtergelaten toen u Iran verliet. Uw moeder zou uw originele documenten vervolgens naar u in Zwitserland hebben opgestuurd. U vermoedt dat uw moeder na uw vertrek naar Europa mogelijks voor u nog nieuwe documenten in Irak ging opvragen, i.c. documenten waarvan u thans kopieën voorlegt. U erop gewezen dat, indien dit al zo zou zijn, op de stukken die u thans voorlegt dan toch zou moeten vermeld staan dat uw oudere documenten dateren van 2009 of 2010 – de datum waarop u beweert uw stukken in Irak te hebben afgehaald – i.p.v. 2005 zoals op de voorgelegde kopie van uw nationaliteitsbewijs staat aangegeven, stelt u dat u dit bij uw moeder moet navragen, dat u het niet weet. U opperde voorts nog het vermoeden dat uw vader mogelijks in 2005 voor u een nationaliteitsbewijs ging aanvragen in Irak (zie CGVS p. 18). Wanneer het gehoor na een korte pauze werd hervat, stelde u dat u tijdens de pauze telefonisch contact had met uw tante in de KAR. Zij zou uw vermoeden bevestigd hebben dat uw moeder in 2012 voor u nieuwe documenten aanvroeg in de KAR (zie CGVS p. 18). Zoals hierboven reeds aangehaald houdt dit geen steek. U haalde voorts nog aan dat uw vader inderdaad in 2005 voor u een nieuw nationaliteitsbewijs aanvroeg om zo meer mensen op zijn voedselrantsoenkaart te kunnen zetten (zie CGVS p. 18). Een Iraaks nationaliteitsbewijs is altijd voorzien van een pasfoto van de aanvrager. Gelet op uw verklaringen dat u uw vader voor uw vertrek uit Irak het laatst zag in 1991 – toen u 3 à 4 jaar oud was – en hem vervolgens pas terugzag in 2009 toen u naar Irak terugkeerde én jullie beiden tot in 2009 van elkaar dachten dat jullie overleden waren, werd u de vraag gesteld hoe uw vader in 2005 aan een pasfoto van u kon geraken voor het nationaliteitsbewijs dat hij toen op uw naam aanvroeg. U haalde aan dit niet te weten en merkte uiteindelijk op dat hij misschien nog een oude foto – u toonde hierbij een foto van uzelf als kind – in zijn bezit had (zie CGVS p. 20). U er vervolgens op gewezen dat het weinig waarschijnlijk is dat de autoriteiten akkoord zouden zijn met de pasfoto van een kind van hoogstens 3 à 4 jaar voor het nationaliteitsbewijs van een persoon die op dat moment, i.c. in 2005, 18 jaar was, uitte u de loutere bewering dat zoiets in Irak of Koerdistan niet moeilijk is (zie CGVS p. 21).

Uw onvermogen duidelijkheid te scheppen over uw documenten en het moment en de manier waarop u deze zou verkregen hebben, doen ten zeerste vermoeden dat u, in tegenstelling tot wat u beweert, een geruimere tijd, dit minstens tot 3/9/2012, in Noord-Irak heeft verbleven. Deze vaststelling ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw beweringen als zou u in 2010 problemen hebben gekend in Suleimaniya en, uit vrees voor uw leven, in maart 2011 de Noord-Iraakse regio hebben verlaten om er nooit meer terug te keren.

Gezien het geheel van voorgaande dient te worden besloten dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) of b) van de Vreemdelingenwet, kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang

zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie de COI Focus: De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van maart 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_de_koerdische_autonome_regio.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Suleimaniya te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Niettegenstaande de diepe politieke en economische crisis blijft het geweld in de KAR relatief beperkt. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het terreurgeweld dat in Irak plaatsvindt.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Daarnaast vonden in de KAR sporadisch, kleinschalige en gerichte aanvallen plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. De zeldzame terreurdaden en lage aantal burgerslachtoffers veruiterlijkt zich in de massale aanwezigheid van Syrische vluchtelingen IDP's uit Centraal-Irak. Dit heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zwaar op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en de betwiste gebieden onder Koerdische controle. De gewapende confrontaties beperkten zich tot de betwiste gebieden maar de KRG verloor hiermee bij benadering 30 % van zijn de facto grondgebied en een groot deel van zijn olie-inkomsten. Daarmee is het politieke landschap van de Iraakse Koerden volledig door elkaar geschud.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR is er tot op heden geen melding gemaakt van burgerdoden.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Suleimaniya in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Suleimaniya een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Suleimaniya. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde documenten vermogen voorgaande niet om te vormen. De kopieën van uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs bevestigen uw identiteit, nationaliteit en herkomst uit Noord-Irak, gegevens die op zich niet ter discussie staan. De kopieën op naam van uw moeder bevestigen voorts ook enkel haar identiteitsgegevens en het feit dat zij in Iran verblijft en er een verblijfsstatus heeft. Ook dit staat in voorgaande niet ter discussie doch het voegt niets wezenlijks toe aan uw relaas. De foto van de brand die u voorlegde werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, en van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij maakt ook nog gewag van een manifeste appreciatiefout waarbij hij verwijst naar artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en stelt: "Volgens deze bepaling moet er, rekening houdend met het specifieke profiel van verzoeker, een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door verzoeker werd voorgelegd. Dit werd in casu niet correct gedaan. De verwerende partij begaat hier een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten."

Wat betreft het eerste onderdeel, dat betrekking heeft op de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus, zet verzoeker verder uiteen:

"Ten eerste gelooft het CGVS niet Meneer K. wanneer hij verklaart dat hij Irak voor vrees om worden gedood verliet, noch wanneer hij verklaart dat hij door de veiligheidsdiensten werd opgepakt, opgesloten en mishandeld. Inderdaad wijst het CGVS op bepaalde inconsistenties in de verklaringen van verzoeker (bestreden beslissing, p.3).

Verzoeker bevestigt de verklaringen die hij tijdens zijn hoorzitting in het CGVS heeft afgelegd en merkt op dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met zijn kwetsbare en bijzondere profiel. Meneer K. heeft nooit de kans gehad om naar school te gaan, en hij had al op jonge leeftijd een zeer moeilijk leven. Toen hij pas drie of vier jaar oud was, moest hij samen met zijn ouders Irak ontvluchten.

Onderweg verloor hij zijn vader en dacht tijdens vele jaren dat hij dood was. Eenmaal terug in Irak met zijn vader werd verzoeker enkele maanden vastgehouden en gefolterd.

Na het verlaten van Irak in 2011, na een zeer gecompliceerde reis via Turkije, Griekenland en Italië, kwam Meneer K. uiteindelijk aan in Zwitserland. Daar ontdekte een psychiater dat Meneer K. leed aan een ernstige depressieve toestand met posttraumatische stress. Om zichzelf te behandelen, moest hij antidepressiva en een hypnotische behandeling nemen (stuk 3).

Verzoeker heeft vervolgens Zwitserland moeten verlaten, waardoor zijn behandeling en medische follow-up werden beëindigd. Eenmaal in België aangekomen, kreeg hij de mogelijkheid om een arts te raadplegen en medicijnen terug te nemen (stuk 4).

Meneer K. is zo depressief dat hij niet langer in iemand of iets gelooft.

De inconsistenties tussen zijn verschillende verklaringen kunnen worden uitgelegd door zijn gezondheidstoestand en zijn grote geheugenproblemen, die te wijten zijn aan de tragische gebeurtenissen die hij heeft gekend.

Ten tweede bekritiseert het CGVS verzoeker dat hij de dreigbrieven en het krantenartikel dat hij vermeldde tijdens zijn hoorzitting (bestreden beslissing, p.3).

Volgens de Handbook on Procédure, paragraaf 203 : « En appliquant ces dispositions, le principe du bénéfice du doute devrait être accordé dans le cas d'un demandeur d'asile généralement crédible. Les exigences de preuve doivent être appliquées de manière équilibrée, avec la souplesse nécessaire pour tenir compte du caractère spécifique des demandeurs d'asile qui (du fait des circonstances de leur fuite) sont souvent incapables de satisfaire aux normes de preuve habituelles ». Als gevolg daarvan moeten de vestigingen als voldoende genomen worden, twijfel genietend van verzoekers. Uw Raad verwijst trouwens regelmatig naar dit beginsel in haar arresten om te besluiten tot de geloofwaardigheid van een relaas (vb. RvV, nr. 28.972 van 23 juni 2009 ; RvV, nr. 18.937 van 20 november 2008, RvV nr. 27.489 van 19 mei 2009).

Op dezelfde manier, volgens artikel 48/6 §4 van de Vreemdelingenwet:

(...)

Deze bepaling bepaalt dat het voordeel van de twijfel kan worden toegekend aan verzoeker die bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet met bewijsstukken staakt.

Gezien zijn kwetsbaarheid en zijn bijzondere profiel, en gezien het feit dat hij Irak meer dan acht jaar geleden heeft verlaten, heeft Meneer K. zijn verzoek om internationale bescherming zo goed mogelijk ondersteund.

Bijgevolg moet het voordeel van de twijfel aan verzoeker worden toegekend."

Wat betreft het tweede onderdeel, dat betrekking heeft op de beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming, zet verzoeker nog uiteen:

"(...) In casu volgens de verwerende partij, "het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. In het licht van de informatie waarover zij beschikt concludeert ze dat "er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reël risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict" (bestreden beslissing, p. 5).

Om te bevestigen dat verzoeker, gelet op de situatie in Suleymaniyah, geen subsidiaire bescherming kan genieten, beroept de verwerende zich op een COI Focus van 14 maart 2018, getiteld "De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio".

Ten eerste is de COI Focus (bij het administratief dossier gevoegd) op 14 maart 2018 gedateerd (dus een jaar geleden). Nochtans, in aanwezigheid van een veiligheidssituatie zo schommelend en onstabiel zoals die momenteel in Irak heerst, was het aan de verwerende partij om zijn informatie bij te werken (RvV, arresten nr. 165.615 en 165.616 van 12 april 2016).

Ten tweede, wat betreft de terroristische dreiging, interpreteert de verzoeker de informatie uit de COI Focus niet zo positief als de verwerende partij. Hoewel de Regio van herkomst van verzoeker nog steeds onder controle staat van de regionale regering van Koerdistan, wordt zij niet gespaard door het geweld die Irak treft.

Verschillende uittreksels van de COI Focus documentatie bevestigt de vrees van de verzoeker:

"De Koerdische veiligheids- en ordediensten blijven alert zolang gewapende confrontaties plaatsvinden tussen IS en de Koerdische troepen in Centraal-Irak. Er worden zeer strikte veiligheidsmaatregelen in acht genomen. De KRG is erg beducht voor infiltratie van IS in de KAR". (p. 12)

"Volgens het Institut Français des Relations Internationales (IFRI) vonden van 2013 tot en met 2016 in totaal 14 terreuraanvallen (zelfmoordaanslagen, autobommen, aanslagen op instituten en politieke moorden) plaats in de KAR" (p. 13) De COIFocus rapport beschrijft ook een aantal terroriste aanvallen dat gedurende 2016 en 2017 zijn gebeuren (p. 13).

Bovendien, volgens de United States Département of States, *Is there is serious risk from terrorism in Erbil. Although ISIS no longer holds physical territory, the group has shown resilience. Remaining ISIS elements have transitioned to recruitment, fundraising, and insurgency operations. ISIS maintains lethal capabilities and presents a serious threat almost anywhere along the 700 mile-long Peshmerga and Iraqi Army defensive line.*" Het rapport voegt eraan toe dat: *"Although on the defensive, ISIS still remains capable and extremely dangerous. Recent reporting indicates that ISIS maintains sleeper cells in the western portion of Mosul. [...] In July 2018, three Erbil-based ISIS militants attacked and occupied Erbil's governorate building, holding hostages and killing one civilian employee during a five-hour standoff. IKR security forces killed all three attackers at the scene. [...] In October 2018, Kurdish counterterrorism forces arrested several ISIS financiers in a series of raids in Erbil, lending credence to the continued presence and ongoing threats presented by ISIS within the city."* (OSAC, "Iraq 2019 Crime & Safety Report: Erbil", 3 januari 2019, beschikbaar op:

<https://www.osac.gov/Pages/ContentReportDetails.aspx?cid=25683> (stuk 5)).

Volgens the EASO COI rapport, "furthermore, ISW notes that 'ISIS is expanding its support base in Iraqi Kurdistan beyond the Halabja Mountains. Local Kurdish forces have detained numerous alleged cells in Sulaymaniyah Province in northern Iraq since January 2018. According to the researcher Adel Bakawan, ISIL's support zone has expanded beyond Halabja in southern Kurdistan since 2013, reaching Sulaymaniyah and Kalar, up to Erbil (EASO, "COI Report - Iraq: security situation", March 2019, p. 155, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Iraq_security_situation.pdf)" (stuk 6).

Zoals opgemerkt door the UK regering, "while the Kurdistan Région has a different security environment to the rest of Iraq, there remains a risk of attacks by Daesh. The security situation in the Kurdistan Région could deteriorate quickly" (Gov.Uk, "Iraq - Safety and security", beschikbaar op: <https://www.gov.uk/foreign-traveladvice/iraq/safety-and-security>) (stuk 7).

Ten derde, wat betreft Turkse luchtaanvallen in Noord-Irak, interpreteert de verzoeker de informatie uit de COI Focus ook niet zo positief als de verwerende partij. Zoals geschreven in de COI Focus rapport: "Volgens lokale bronnen geciteerd in Bas News zijn honderden dorpen in Koerdisch grensgebied verlaten omwille van de Turkse luchtaanvallen.138 Volgens de internationale ngo Christian Peacemaker Teams (CPT) is de ontheemding ten gevolge van de luchtaanvallen dermate wijd verspreid en aanhoudend dat de provincies niet over officiële registratie ervan beschikken. De ontheemding kan een aantal dagen duren maar ook een aantal decennia. Veel dorpelingen verlieten hun gronden en bouwden een nieuw dorp in de omstreken. Wanneer het nieuwe dorp gebombardeerd wordt, moet het opnieuw verplaatsen". (p.18). "In juni 2017 bericht de internationale ngo CPT na een factfinding missie ter plaatse dat in de eerste helft van 2017 meer dan 40 Turkse luchtaanvallen plaatsvonden op Koerdische grensdorpen en omliggende regio's" (p. 19). In het COI Focus rapport wordt opgemerkt dat burgerslachtoffers door de aanvallen werden getroffen. Bovendien blijkt het uit de COI-Focus dat in sommige gevallen, hebben de aanvallen geen militaire doelwitten getroffen: "Amnesty International, dat een fact-finding missie naar het dorp ondernam, stelt dat de slachtoffers geen banden met de PKK hadden en er zich in het dorp geen militaire doelwitten bevonden" (p. 19).

Volgens Human Rights Watch, "Four apparent Turkish military operations against the armed Kurdistan Workers' Party (PKK) in northern Iraq dating back over a year should be investigated for possible violations of the laws of war. "On May 3, 2017, apparent Turkish forces started shelling farmland six kilometers south of the Turkish border as six farmers were working their land, without any apparent warning, said one farmer present at the time. He told Human Rights Watch that the second projectile killed his uncle and wounded his cousin, both civilians. He said that as far as he knew PKK fighters were about 30 kilometers away at the time, but he did not hear any fire coming from the direction where he believed the PKK to be based. On November 13, outside a village in the Sidekan area, an apparent Turkish airstrike hit a car, killing the one man inside it, his wife said. She said she had heard planes overhead all day, and that there had been daily strikes in the area for months. She said there was an unnamed PKK base two kilometers away, but her husband was not driving nearby. [...] Media coverage of Turkish military operations suggested 15 additional attacks between October 2015 and August 2018 that caused civilian casualties."(HRW, Turkey/Iraq: Strikes May Break Laws of War, 19 September 2018,

beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2018/09/19/turkey/iraq-strikes-may-break-laws-war> (stuk 8).

Deze informatie toont aan dat verzoeker helemaal geen garantie zal hebben, in geval van terugkeer, dat er geen reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg in tegenstelling met de beslissing van de verwerende partij is een terugkeer voor de verzoeker helemaal niet mogelijk omdat de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja niet veilig voor de burger zijn. Een complete en grondige lezing van de verschillende informaties aangaande de situatie in deze regio, zou Uw Raad erkent op zijn minst dat de bestreden beslissing de risico's die verzoeker loopt in het geval van een terugkeer in Irak, niet voldoende analyseert werden.

Daarop is het belangrijk te benadrukken dat overeenkomstig artikel 3 EVRM, mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling zal bedreigd worden van folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er werd door het Europese Hof voor de Rechten van Mensen beoordeeld dat : «Compte tenu de l'importance qu'elle attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il appartient aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l'article 3 sans quoi les recours perdent de leur effectivité » (EHRM, Singh et autres c. Belgique, n°33210/11 van 2 oktober 2012, §103, ook M.S.S. v. Belgique et Grèce, n°30696/09 van 21 januari 2011).

Zoals hierboven getoond, zijn er meerderen bronnen dat aantonen dat de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja niet veilig zijn."

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn beroep volgende stukken toe:

- stuk 3: Zwitsers medisch attest van 6 november 2016;
- stuk 4: Attest Fedasil CARDA;
- stuk 5: OSAC, "Iraq 2019 Crime & Safety Report: Erbil", 3 januari 2019, beschikbaar op: <https://www.osac.gov/Pages/ContentReportDetails.aspx?cid=:25683>;
- stuk 6: EASO, "COI Report - Iraq: security situation", March 2019, beschikbaar op: [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Iraq security situation.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Iraq%20security%20situation.pdf)
- stuk 7: Gov.Uk, "Iraq - Safety and security", beschikbaar op: <https://www.gov.uk/foreign-travel-advice/iraq/safety-and-security>
- stuk 8: HRW, "Turkey/Iraq: Strikes May Break Laws of War", 19 September 2018, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2018/09/19/turkey/iraq-strikes-may-break-laws-war>.

2.2.2. Op 23 september 2019 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe elementen:

- EASO COI Report Iraq: Security situation, maart 2019;
- EASO COI Report Internal Mobility, 5 februari 2019.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In

toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat "(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967". Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. De kern van verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker heeft de Iraakse nationaliteit en is een Koerd, afkomstig uit Suleimaniya gelegen in de Koerdische Autonome Regio (hierna: KAR). Hij heeft het grootste deel van zijn leven in Iran gewoond en keerde in 2008 of 2009 terug naar Irak. Hij verklaart Irak in 2011 te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven nadat hij door de veiligheidsdiensten werd opgepakt, opgesloten en mishandeld omdat de Komalah Iran een klacht tegen hem indiende op verdenking van samenwerking met de Iraanse Ettela'at.

2.4.2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas. De verwerende partij komt tot dit besluit op basis van een aantal vaststellingen.

Ten eerste stelt de verwerende partij vast dat er een aantal flagrante ongerijmdheden zijn tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen. Deze discrepanties raken de kern van zijn relaas, met name: a) de datum wanneer hij werd opgepakt door de Asayesh, en waar hij werd vastgehouden; b) het aantal dreigbrieven dat hij ontving, het tijdstip waarop hij deze brieven ontving en de inhoud ervan; c) of verzoeker al dan niet klacht indiende bij de politie; d) de oorzaak van de brand in bakkerij en e) of hij al dan niet werd verdacht van deze brand. Volgens de verwerende partij is verzoeker niet in staat om aangaande deze essentiële elementen van zijn relaas coherente en eenduidige verklaringen af te leggen.

Ten tweede merkt de verwerende partij op dat verzoeker geen tastbaar en overtuigend begin van bewijs kan voorleggen van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

Ten derde stelt de verwerende partij vast dat verzoekers onvermogen om duidelijkheid te scheppen over zijn documenten en het moment en de manier waarop hij deze zou verkregen hebben ten eerste doet vermoeden dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij beweert, een geruimere tijd, dit is minstens tot 3 september 2012, in Noord-Irak heeft verbleven. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers bewering dat hij in 2010 problemen zou hebben gekend in Suleimaniya en uit vrees voor zijn leven in maart 2011 de Noord-Iraakse regio zou hebben verlaten om nooit meer terug te keren.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de bevindingen van de verwerende partij met betrekking tot het vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

2.4.2.3. Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift een verklaring te geven voor de vastgestelde inconsistenties in zijn verschillende verklaringen. Dit betoog kan echter niet overtuigen.

Verzoeker mag dan wel niet naar school geweest zijn in Iran, hij blijkt niet ongeletterd of analfabeet te zijn. In zijn gehoorverslag kan worden gelezen dat zijn moeder hem les gaf en dat hij kan lezen en schrijven (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 8). De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zou verhinderen om zijn vluchtrelaas op coherente en gedetailleerde wijze uiteen te zetten. De gedane vaststellingen hebben ook geen betrekking op details, maar op gebeurtenissen die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Uit het gehoorverslag blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kan volgen en hij de logica en de inhoud van de vragen correct begrijpt. Van verzoeker kan dan ook worden verwacht dat hij correct kan antwoorden op eenvoudige vragen over de vervolgingsfeiten. Om deze vragen correct te kunnen beantwoorden is geen verregaande schoolse kennis vereist, ze betreffen immers gebeurtenissen die verzoeker zelf zou hebben meegemaakt.

Verzoekers geheugenproblemen werden uitgebreid besproken in de bestreden beslissing en daarin wordt terecht gesteld:

“U haalde weliswaar meermaals aan problemen te hebben met uw geheugen (zie CGVS p. 28 en 33), doch u beperkte zich hier tot het uiten van loutere beweringen. U legde geen documenten neer die deze beweringen konden staven. In uw administratief dossier bevindt zich wel een document waaruit blijkt dat u voorheen depressief was en kampte met posttraumatische stress. Over geheugenproblemen wordt in de dit document echter niet gesproken. Bovendien dateert dit document reeds van november 2016, tijdens uw verblijf in Zwitserland. U legde geen andere stukken neer waaruit blijkt dat u actueel geheugenproblemen heeft. U werd bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bovendien uitdrukkelijk gevraagd of u actueel in België in behandeling bent bij een arts en / of bepaalde medicatie neemt. Op beide vragen antwoordde u ontkennend (zie CGVS p. 2). U voorts nog gevraagd naar medische stukken die uw geheugenproblemen kunnen aantonen, stelde u dat u hiertoe niet de mogelijkheid heeft. De dokters die langskomen in het opvangcentrum zouden enkel paracetamol of zo voorschrijven (zie CGVS p. 33). Ook dit betreffen opnieuw loutere beweringen die niet gestaafd worden. U toont aldus geenszins aan dat u daadwerkelijk geheugenproblemen heeft waardoor u actueel niet in staat zou zijn op een coherente manier uw relaas uiteen te zetten.”

Verzoeker legt bij zijn verzoekschrift opnieuw het Zwitserse medische attest van november 2016 dat reeds door de verwerende partij werd besproken. Zoals terecht opgemerkt door de verwerende partij wordt in dit attest niet over geheugenproblemen gesproken, hetgeen verzoeker niet betwist noch weerlegt.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift ook een medisch attest Fedasil CARDA toe, niet gedateerd. Hieruit blijkt dat hij slaapproblemen heeft en een ernstige depressie. Enige melding van geheugenproblemen is er evenwel niet. Verder blijkt niet wanneer dit attest werd opgemaakt.

De Raad concludeert dat verzoeker geen medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat hij niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen omtrent de kernelementen van zijn vluchtrelaas, noch een medisch attest waaruit blijkt dat zijn cognitief geheugen dermate is aangetast dat hij niet in staat is een coherent en waarheidsgetrouw relaas naar voor te brengen. Ten slotte merkt de Raad op dat verzoeker nalaat in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerdde geheugenverlies zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Er is dan ook geen indicatie dat de gehoren anders zouden zijn verlopen indien hij op een andere manier zou zijn gehoord.

Dat verzoeker al zeer jong een moeilijk leven heeft gehad, wordt niet betwist, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit hem ervan heeft weerhouden om volwaardige verklaringen af te leggen met betrekking tot de essentiële elementen van zijn vluchtrelaas.

2.4.2.4. Verzoeker merkt vervolgens nog op dat de verwerende partij kritiek uit op zijn relaas inzake de dreigbrieven en het krantenartikel, maar met deze loutere opmerking slaagt hij er niet om de

vaststellingen van de verwerende partij aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen. Ook waar verzoeker verwijst naar artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en stelt dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de voor hem meest nadelige interpretatie te weerhouden en slechts overgaat tot een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten, merkt de Raad op dat verzoeker deze algemene kritiek op geen enkele wijze concretiseert. Verzoeker laat na precies aan te geven met welke relevante feiten de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden. Het in zeer algemene bewoordingen bekritisieren van de bestreden beslissing zonder concreet aan te duiden waar deze kritiek precies tegen is gericht, kan de motieven de van de bestreden beslissing niet weerleggen.

2.4.2.5. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de verwerende partij bij in het standpunt dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker slaagt er niet om de vaststellingen van de verwerende partij aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen. De bevindingen van de verwerende partij worden dan ook integraal overgenomen door de Raad.

Dit volstaat om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas komt verzoeker niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling. Hij kan zich bijgevolg ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

2.5.2.2. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, dient, gelet op de verklaringen van verzoeker over zijn regio van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Suleimaniya te worden beoordeeld, hetgeen verzoeker niet betwist.

Wat de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in deze regio van herkomst betreft en waar verzoeker aanklaagt dat de landeninformatie gedateerd is, stelt de Raad vast dat bij aanvullende nota

van 23 september 2019 de verwerende partij de beschikbare landeninformatie aanvulde met het EASO COI Report Iraq: Security situation van maart 2019 en het EASO COI Report: Iraq – Internal Mobility van 5 februari 2019.

Verzoeker brengt zelf geen enkel objectief gegeven aan dat erop zou wijzen dat de landeninformatie die door de verwerende partij werd aangeleverd niet toereikend zou zijn om de actuele veiligheidssituatie in de KAR in te schatten.

In zijn aanvullende nota zet verwerende partij uiteen dat de situatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De KAR kent een zekere mate van stabiliteit en een efficiënt optreden van de veiligheidsdiensten. De verwerende partij licht ook toe dat de regio sedert het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum van 25 september 2017 met een zware politieke crisis en een diepe economische crisis kampt. De aanhoudende spanningen met de centraal-Iraakse regering omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, alsook de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden zet de relaties tussen de Koerdische overheid en de Centraal-Iraakse regering op scherp, maar heeft tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers worden gevisieerd. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden. Sinds 2016 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten sinds januari 2018 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold, voornamelijk in de provincie Suleymaniah. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op Noord-Irak, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, die onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn opnieuw rechtsreekse vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste om politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

Samen met de commissaris-generaal concludeert de Raad dat er actueel in de KAR geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de KAR aldaar louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, betreft informatie die ook door de verwerende partij werd bijgebracht middels haar aanvullende nota, hetzij hiermee in lijn ligt, hetzij verouderd is. Zo werd het artikel van HRW van 19 september 2018 ook geraadpleegd bij het opstellen van het EASO-rapport van maart 2019 (zie p. 194). Aangaande de reisadviezen van de Verenigde Staten en het Verenigd Koninkrijk merkt de Raad op dat deze betrekking hebben op westerlingen die naar de KAR reizen en niet slaan op Iraakse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van verzoekers om internationale bescherming.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn. De verwerende partij heeft rekening gehouden met de aanwezigheid van IS en Turkse luchtaanvallen. Zij heeft afgewogen of deze elementen kunnen doen besluiten dat er in de KAR sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die naar daar terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij op basis van de beschikbare objectieve landen-informatie de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoeker heeft geen bewijs geleverd van 'persoonlijke omstandigheden' die ertoe zouden leiden dat hij een verhoogd risico loopt op ernstige schade in het licht van de actuele veiligheidssituatie in de KAR. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier.

2.5.2.3. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES